

Καὶ τὸ χαμογέλιο σβύσει
Στὸ γλυκόγελο τῆς στόμα.

Δόσσε τῆς τοῦ χωρισμοῦ
Τὸ στερνὸ ψιλὶ
Καὶ στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα
Καὶ στὰ σπλαχνικά τὰ χέρια,
Νὰ σὰς δώσει τὴν εὐκὴ τῆς,
Μόνῃ σας παρηγοριά.

Τ' ἄρχισα καὶ τὸ γύρισα, μὰ καὶ δὲν τ' ἀποσώνω
Τὸ πικρομοιρολόγι σου, ἀφέντρα μο, κυρά μου,
Ἀτέλειωτο κι ἀπόσπαστο παντοτεινὰ νὰ μένει,
Ὅπως θὰ μένει ἀτέλειωτη μέσ στην πικρὴ καρδιά μας
Τοῦ χωρισμοῦ σου ἡ θύμιση, τῆς θύμισής σου ἡ πίκρα.

ΛΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ

Ο ΑΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Κάτω σ' δολάνθιστο βουνὸ στ' ἀπόβαθα τοῦ λόγγου.
Σύρθη τὸ φεῖδι ἀπλώνοντας στὸν ἥλιο τὸ κορμί του.
Τριγύρω τοῦ μεσημεριοῦ τὸ λδόκαμα ἀπλώνονταν
Τὴν ἄχνα βαριανάσαιναν οἱ λαγκαδιές κι οἱ λόγγοι
Κι ἀργὴ ἡ πλάση ἀσάλευτη στη σιγαλιά ἐκοιμόνταν...
Μὰ ξάφνου στὰ περὺψηλα στὸ γαλανὸ τοῦ ἀπείρου,
Μ' ὀρμὴ ἀκράτητη ὁ αἰτὸς πετὰ ὁ ὑποβάτης,
Κ' εἶχε τῆς πάλης τὴν ὀρμὴ, κι ἄστραφτε ἡ λαχτάρα
Στὸ βλέμμα του τ' ἀγέρωχο. Κι ἀφτός, τῆς νίκης κρᾶγτης,
Περήφανος ἀγνάντεβε κάτω τῇ γίς τῇ σκλάβᾳ.
Τὸ φεῖδι ἐταράχτηκε σὰν ἐννοίωσε τὸν ἴσκιον,
Ποῦ ἀπλωνε ἀπάνω του τ' ἄγριο πουλὶ πετώντας,
Στρέφει τὸ μάτι ἐκεῖ ψηλά, κι ἀναγελώντας λέγει :
— «Τρελλό ! ἀνόητο πουλί, ἀνήξερο, ποῦ ὀρμώντας
Τῇ γλυκειᾷ γίς μας παρατᾶς κι ὅλο ἐκεῖ γυρέβεις
Τ' ἀνώφελα καὶ τ' ἄπιαστα στὸ κούφιο τοῦ αἰθέρα.
Τῇ γαληνιά δὲν ἐννοίωσες καὶ τὴν ἀταραξία,
Κι ὅλο μὲ πόθο καὶ μ' ὀρμὴ τραβᾶς ψηλά καὶ δέρνεις
Στ' ἀπειρα πλάτια τοῦρανοῦ μ' ἀντάρα τὰ φτερά σου !
Γιὰ μιά στιγμὴ δὲ σ' ἄγγιξε στῆς ζήτησιν τῇ φουρτούνᾳ
Ὁ πόθος τῆς ἀκινήσιος, καὶ ἡ ἡδονὴ τοῦ ὕπνου,
Σὲ θάμπωσαν σὲ τύφλωσαν τὰ ὕδεια τοῦ ἀπείρου
Κι ὅλο τὸ πλάνημα ποθεῖς στὰ ὕψη, ὦ, γελοῖο !
Κι ἄκουσε ἀτάραχος ὁ αἰτὸς. Μονάχα ἡ θωριά του
Πῆρε μίαν ὄψη θεϊκή. Κι ἀπ' τὸ γαλάζιο κάμπο,
Γέλασε, γέλιο συμπονιᾶς, καὶ καταφρόνιας γέλιο,
Γιὰ τὴν ψευτιά τοῦ ἀνίδεου, τὸ σκόψιμο τοῦ σκλάβου.
Κι ἀνάβει ὀργὴ ἀδύναμη τὸ φεῖδι, ποῦ ψηλώνει
Κι ὀρμᾷ, τὸν περιγελαστή νὰ καταπιεῖ ποδιώντας.
Μὰ δὲν τὸν φτάνει, κειὸς ψηλὰ ἀλύγιστος στεκόνταν.
Κ' ἔχυσε, πέφτοντας ξανά μέσ' τὸ βαθὺ τὸ λόγγο,
Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του τ' ὀλόπιτρο φαρμάκι,
Τὸ ὄπλο τῆς ἀνημπορίας τοῦ δόλιου καὶ τοῦ σκλάβου...
Μὰ τὸ πουλὶ το ἀτρόμητο ποῦ ἀπ' τὰ ὕψη ἐθώρει
Ἀνέγγιχτο τὰ δυνατὰ ἀπλώνοντας φτερά του
Ἐτραβήξε περήφανο στὰ βάθεια τοῦ Ἀπείρου.

Βατοῦμ

ΣΤΑΒΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΑΔΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ
Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 '₂.—Γιὰ
τὶς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ.
τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν
προπλερώσει τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. -- Τὰ περασμένα φύλλα ποὺ
λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
χίες σ' ὅλα τὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ — ΤΙ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ —
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ — ΟΙ ΣΟΥΠΙΕΣ
— ΔΑ Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ — ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ.

ΟΧΙ προφήτης. "Ενας κοινὸς ἀθροπάκος εἶτανε,
μὰ εἶχε τὸ χάρισμα τὸ μεγάλο νὰ ξέρει κατὰβαθα τὴν
Ἀθῆνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ προφήτεψε. Καὶ ἡ
προφητεία του βγῆκε ἀληθινή.

"Οταν ὁ Βενιζέλος ἦρθε ἀπὸ τὴν Κρήτη, τὶς παρα-
μονὲς ποὺ εἶτανε νὰ γίνῃ πρωθυπουργός, καὶ γύριζε
μὲ τὸν Πῶπ Ἀμαξάδα καὶ συγχρονῆγανιστὰ γραφεῖα τοῦ
«Χρόνου», ὁ ἀθροπάκος αὐτὸς χαμογελοῦσε καὶ μουρ-
μούριζε:

— Δὲ θὰ περάσει πολὺς καιρὸς κι ὁ Βενιζέλος θὰν
τῇ νιώσει ὀδυνηρὰ αὐτὴ τὴ λυκοφιλία καὶ θὰ τὴν πλε-
ρώσει ἀκριβὰ.

Καὶ τότε καὶ τοῦ Γρανίτσα :

— "Επειδὴ δὲ βλέπω τὸ Βενιζέλο καὶ τονὲ βλέπεις
ἐσὺ, πές του ἀπομέρος μου τὸ καὶ τὸ καὶ νὰ θυμηθεῖ
μὰ μέρα τὰ λόγια μου !

"Ο Γρανίτσας τὰ θάρρεψε ὑπερβολικὰ δλ' αὐτὰ τό-
τε, μὰ σήμερα τὰ βρίσκει....φυσικά.

"Ετσι θὰ γινόντανε. Μὰμποροῦσε νὰ μὴ γίνῃ κ'
ἔτσι.

*

ΚΑΙ δὲ θὰ γινόντανε ἔτσι, ἂν ὁ Βενιζέλος εἶχε τὸ εὐ-
τύχημα νὰ πέσει σὲ χέρια καλὰ, νὰ βρεῖ δηλ. ἓνα δυὸ φί-
λους ἀφοσιωμένους ποὺ νὰ ξέρουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ
πράγματα καὶ νὰν-τάνοῖζονε τὰ μάτια.

Ἀπὸ πόσα δὲ θὰ γλύτωνε ὁ ἄμοιρος ! Πρῶτα πρῶτα
δὲ θάκανε τὸν κ. Στράτο πρόεδρο τῆς Βουλῆς—τὸ πρῶτο
καὶ τὸ μεγαλύτερό του λάθος. Ἐπειτα θάκλεινε μὲ κανένα
Ἐπουργεῖο τὸ ἀπύλωτο στόμα τοῦ κ. Πῶπ. Τί διάολο !
Ἄφου ἔγινε Ἐπουργός ὁ κ. Ἀλεξαντρέης, μποροῦσε καὶ
παραμποροῦσε νὰ γίνῃ Ἐπουργός κι ὁ Ψευτοφαριανὸς
καλαμποκριστής. Θάχριζε βουλευτὴ καὶ τὸ Χαιρόπουλο τοῦ
«Χρόνου». Θὰ πετοῦσε καὶ σ' ἓνα δυὸ ἀκόμα Ἀθηναίους
δημοσιογράφους κανένα κοκκαλάκι τοῦ Προϋπολογισμοῦ

και θάν τούς ἄφινε νάν τὸ ροκανίζουνε· κ' ἔτσι καὶ τὴ δουλειά του θάκανε ἀνετώτερα καὶ Μεσίας θάμενε γιὰ πάντα,

★

ΕΝΩ σήμερα.....

Διαβάστε τὸ «Χρόνο», διαβάστε τὶς «Ἀθῆναι» καὶ θὰ φριξέτε !

Ποτὲ ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔπεσε σὲ χέρια τόσο τυραννικά καὶ τόσο ληστρικά. Ποτὲ τὸ ἔθνος δὲν κακοδαιμόνισε τόσο. Ποτὲ ἡ «δόλια πατρις» τόσο δὲν ξευτελίστηκε !

Ὁ Θεοτόκης ; Ὁ Πάλλης ; Ὁ Μαυρομυχάλης ; Ἀχ, μὴν τοὺς θυμώσατε, μὴν τοὺς ἀναφέρντε καὶ ραγίζεται ἡ καρδιά μας ! Αὐτοὶ περιστεράκια εἰντούσαν μπροστὰ στὸ σημερινὸ τὸν κόρακα ! Αὐτοὶ ἀγαπούσανε τὴν πατρίδα, αὐτοὶ πονούσανε γιὰ τὰ δεινὰ της, αὐτοὶ πασχίζανε γιὰ τὸ καλὸ της !... Ὁ Βενιζέλος !... Ὡ, αὐτὸς βούλιαξε τὸν «Ἀβέρωφ» χτές, θὰ βουλιάξει καὶ τὸ ἔθνος αὔριο, θὰ μᾶς βουλιάξει ὅλους μας μιά μέρα !...

★

ΖΥΓΩΝΕΙ χρόνος πού στὸ «Νουμᾶ» δημοσιεύτηκε ἓνα ἄρθρο πολυσέλιδο («Νουμᾶς» ἀριθ. 402, 22 τοῦ Τρυγητῆ 1910, σελίδα 49) μὲ τὸν τίτλο «Ἀντὶς ἐπινίκια». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ τέλιωνε ἔτσι : ... «Οἱ σουπιές δὲν ἀπολείψανε ἀπὸ τὸν τόπο μας. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ πλήθηναν. Καὶ οἱ σουπιές αὐτές θὰ μαζωχτοῦνε τριγύρω του, πρόθυμες νάν τοῦ προσφέρουν τὴ δούλεψή τους, πρόθυμες νάν τοῦ δημιουργήσουν τὴν ἀπαραίτητη κλίμα. Μὰ ὁ περήφανος Κρητικὸς ἔχει χρέος νάν τὰ κλωστήσει μακριὰ του αὐτὰ τὰ σιχαμερὰ μαλάκια, ἔχει χρέος νὰ βαδίσει ἴσια στὸ μέγαλο του τὸ σκοπὸ».

Κεριακὴ πρωτὶ. Ὁ Βενιζέλος στὸ ξενοδοχεῖο του μὲ τὸ «Νουμᾶ» στὰ χέρια, τριγυρισμένος ἀπὸ τὸν Πῶπ καὶ ἀπὸ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες σουπιές. Ὁ Βενιζέλος διαβάζει τὸ ἄρθρο μεγαλόφωνα. Ἐπειτα γυρίζει καὶ λέει τοῦ Πῶπ :

— Σὰ σωστὰ νάν τὰ λέει ὁ «Νουμᾶς».

Ὁ Πῶπ τσιμουδιά. Καὶ οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο.

Ἔτσι μᾶς τὰ δηγήθηκε τὰ πράματα τότες : Γρανίτσας. Καὶ μᾶς πρόστεσε καὶ τοῦτο :

— Μὲ τὸν τρόπο ποὺ μίλησε ὁ Βενιζέλος ἔδειξε πῶς ἀργίγησε νυν τὶς μωρίζεται τὶς σουπιές.

Τί τῶφελος ὅμως ; Μυρίστηκε μερικὲς σουπιές. Ὅχι ὅλες. Μείνανε πάντα ἀρκετὲς νάν τονὲ σπρώξουνε στὰ κακὰ πού τονὲ σπρώξανε.

★

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ἰσολογισμὸς τῆς «Λαϊκῆς Τράπεζας» μᾶς ἔδειξε πόσο καταπληχτικὰ προόδωσε τὸ εὐεργετικῶτα αὐτὸ κατὰστημα. Ὅλου μιλάνε οἱ ἀριθμοί, τὰ λόγια περισσεύουνε. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ μᾶς λένε πῶς τὰ κέρδη της, τὴν πρώτη ἐξαμηνία τοῦ 1911, φτάσανε στὶς 37½ χιλιάδες, 70 χιλ. περισσότερα ἀπὸ τὰ περσινά. Οἱ κατάθεσες 9 1)₂ ἑκατομ. 2 ἑκατομ. περισσότερες ἀπὸ τὶς περσινές· καὶ τὸ ταμειυτήριό πέρασε τὰ 5 ἑκατομ.

Κι ὅλα αὐτὰ τὰ θάματα τὰ χροιστάει ἡ Τράπεζα στὴ φωτισμένη διεύθυνση τοῦ κ. Δ. Λορέδου.

★

ΠΑΡΑΙΤΛΘΗΚΕ ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Στράτος. Καμιά συγκίνηση. Μόνο πού ἄργησε κάπως νὰ παραιτη-

θεῖ. Θὰ φύγει, λέν οἱ ἐφημερίδες, καὶ ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ Βενιζέλου. Καὶ γι' αὐτὸ καμιά συγκίνηση. Ὁ κ. Στράτος μᾶς ἔχει συνηθίσει νὰ φύγει ἀπὸ τὰ κόμματα. Κ' ἐπειδὴ ἔχει φύγει πιά ἀπ' ὅλα τὰ κόμματα κ' ἐπειδὴ πιά ὅλοι τὸ ξέρουμε πῶς μιά καὶ φύγει ἀπὸ ἓνα κόμμα δὲν ξαναγυρίζει σ' αὐτὸ, ἓνα μόνο τοῦ ἀπομένει. Νὰ κάμει ἓνα κόμμα δικό του, προσωπικὸ καὶ μονοπρόσωπο, μὲ τὸ Στράτο ἀρχηγὸ καὶ μοναδικὸ ὁπαδό, γιὰ νὰ φύγει μιά μέρα καὶ αὐτὸ καὶ νὰ συχάσουμε.

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ

(Γιὰ σένα χρυσή μου ξανθή)

Τάχα νὰ μπορέσω σήμερα, χρυσή μου ξανθή, νὰ σοῦ χαρίσω ὅλο τὸ χνούδι τοῦ μυαλοῦ μου καὶ τῆς καρδιάς μου τὴν ὁμορφιά ; Τάχα θὰ μπορέσω νὰ σὲ ποτίσω μὲ τῆς ἀθανασίας τὸ ἀειπάρθενο νερό, ποῦ νὰ μιλῇ μιά μέρα γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη μας τὴν παναιώνια καὶ παντοτινὴ ἢ ἀθάνατη τῶν ἀνθρώπων μιὰ καὶ τὸ ἄσβεστο τῶν αἰώνων πνεῦμα ;...

Ναί, ναι θὰ τὸ πετύχω, γιατί ἡ ἀγάπη σου ἡ παρθενική, μὲ τὸ μαγικὸ σου τὸ ματοθώρημα θὰ μὲ δυναμιώσουν νὰ ψάλλω τὸ τραγούδι τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς καλῆς σου καρδιάς, μικρὴ μου ξανθή.

Καλὴ σου μέρα, χρυσή μου ξανθή, γλυκοχαράζει ἡ αὐγούλα, καὶ ἀρχίζει νὰ ροδίῃ στὴν ἀνατολὴ ἡ ποθητὴ χαρὰνγὴ, σὰν τὸ χεῖλάκι σου τὸ φλογερό, ἐνῶ ὁ ἥλιος σιγά, σιγά προβάλλει, σὰν ἡ ἀθῶα σου, ἡ ἀγγελικὴ μορφή στὸ πρωτοθώρημα, καλὴ μου ξανθή.

Ἄστρο δὲ φαίνεται πουθενὰ τώρα στὸν οὐρανό, γιατί σὺ τὸ κοσμικὸ ἄστρο, τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης μου, φεγγοβολεῖς καὶ λάμπεις μὲ πόθο μυστικὸ στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, χρυσή μου ξανθή.

Ἡ θάλασσα τώρα λευκόχρυση καὶ ροδαλὴ πότε χαμογελάει καὶ πότε σκυθρωπάει, σὰν τὸ χαμόγελό σου τὸ παιγνιδιάρικο μὰ καὶ ντροπαλό, καλὴ μου ξανθή.

Στὸ πέλαγο μέσα βουτηχτὴς ἐγίνηκα, καὶ βούτησα καὶ σοῦβρηκα τὸ πλιὸ μαῦρο μαργαριτάρι τῆς ἀγάπης, ποῦ σήμερα σοῦ χαρίζω, ὁμορφὴ μου ξανθή.

Πέρα στὰ δάση καὶ στοὺς κάμπους ἄρχισε τὸ μελωδικὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τὸ παναιώνιο χαιρέτημα τῆς ἀξέγνοιαστης χαρᾶς καὶ ἀγάπης, ποῦ σὺ ὀλημερὶς μοῦ χαρίζεις μὲ τὰ λογάκια καὶ μὲ τὰ παρθενικά φιλιά σου, γλυκεῖά μου ξανθή.

Ἀποναρκωμένη ἡ γῆς ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀρχίζει τώρα καὶ σκορπάει στὴν ἀνθρωπότη ὅλες τὶς χάρες καὶ ὅλα τὰ δῶρα της, ποῦ σὺ μικρὴ μου ξανθή, ὅλα, ὅλα τὰχεις περισσὰ καὶ γι' αὐτὸ σὲ κράζουν Πανδώρα.